

носно влизане въ Казанлъкъ. Като чухъ всичкитѣ селяне, че си дошли притѣжателитѣ на наемнитѣ коля, на часътъ се събрахъ около дюкянътъ на така прозваннй Ефендито Дичо Колевъ, заедно съ другаритѣ му Боню Велчовъ, Христианъ П. Велчовъ, дѣдо Доню и Теню, да ги распитватъ, като какъ станала тамъ работата, къмъ коя страна била побѣдата? Помежду голѣмата навалица на любопитнитѣ слушатели, сполучихъ и азъ да се промъкна и да слушамъ съ внимание прѣдпазливитѣ имъ страшни разказвания, които твърдѣ ясно несмѣяхъ да разказватъ като се бояхъ още отъ турската власт, дѣто какво годѣ можахъ да науча слѣдующето отъ разказътъ имъ.

Едни отъ ходившитѣ на име дѣдо Доню и Дичо Колевъ, разказахъ на струпанитѣ около тѣхъ си селяне, че като имъ натоварили колята отъ Стара-Загора за въ Казанлъкъ, по нѣтътъ носили надъ товарътъ и доста турски солдати, които винаги се отличаватъ съ лютоста си къмъ Българитѣ, като ги псували и мѣмрели въ очитѣ явно, — не имъ оставили ни майка, ни баща, ни комита-гявуръ и др. Тии всичко това прѣтърпели; едно защото тая работа е независеща отъ тѣхъ и друго, дѣто се считали подвластни и въ такъви тежки обстоятелства се нехортува повече, като е време на убийства и безъ правосъдие, което има малко сила и власт; щото животътъ имъ е пб-милъ и драгъ, отъ колкото всяко за народното чувство. Ходили и на Шипка, тамъ солдатитѣ нѣмали доволно храна за прѣхрана, та мнозина отъ тѣхъ се спускали като бѣсни на снопитѣ отъ пожнатитѣ пиви, дори и на фия и бурчакътъ чушкитѣ, бивали разграбвани отъ помежду имъ, нѣщо, което показвало, че турцитѣ неж твърдѣ-леко укрѣпени тамъ.

Тии се намирали въ най-опасно положение, защото рускитѣ солдати, като почнали отъ Ханнито, потегляли на западъ по край политѣ на балканътъ по така-нареченното Тунджанско корито (тектето) и напрѣдѣ си колкото съпротивителна сила срѣщнали, подбрали я все къмъ Казанлъкъ, дѣто прочутитѣ турски селяне отъ Елхово, (което е нужно за помняние, че въ време на Старо-Загорското възста-